

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, τῇ 19)21ῃ Αὐγούστου.

Θά ενδιαφέρῃ ἴσως ὑμᾶς νά μάθητε κατὰ τὴν κρίσιν μου ταύτην τῆς Βουλγαρίας στιγμὴν, ὅτε ὁ ἡγεμὼν δὲν δέχεται τοὺς Ρώσους αὐτοῦ ὑπουργούς, ὅτε κολακεύει τὸ ἰθαγενὲς πολιτευόμενον στοιχεῖον, ὅτε διασταυροῦνται καθημερινῶς ἀντιφατικώτεροι ἐκάστοτε φῆμαι περὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, ὅποιοι εἰσὶν οἱ βούλγαροι πολιτικοί. Ἐὰν ἀληθῶς ενδιαφέρει ὑμῖν, ἀνάγνωτε τὴν ἐπομένῃν περιγραφὴν, — ἣν προσεπάθησα νά καταστήσω ὡς οἶόν τε πιστὴν, — βουλγάρου πολιτικοῦ.

Ὁ βούλγαρος πολιτικὸς εἶνε ἡ ἀρχαῖος δικηγόρος ἢ πρῶην διδάσκαλος καὶ ὀφείλει τὸν τίτλον του εἰς ὑπηρεσίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἰδανικᾶς, ἃς παρέσχεον εἰς τὸ ἔθνος του. Συνήθως εἶνε πτωχὸς, — καὶ ἂν μὴ ἔχῃ ἄλλην ἀρετὴν, τοῦλάχιστον εἶνε τίμιος. Γράφω τὴν λέξιν τοῦλάχιστον, διότι εἰς τὸν σημερινὸν αἰῶνα, καὶ ἂν πιστεύσωμεν μάλιστα τὰ φύλλα τῆς πόλεως τοῦ Κέρκεπος, δὲν πρεσβεύουσιν οἱ σημερινοὶ πολιτευόμενοι τὴν θεωρίαν *honesty is the best policy*. Τὴν τιμιότητα ὅμως ταύτην τοῦ βουλγάρου διπλωμάτου δὲν συνοδεύει καὶ μεγαλοφύα, οὐδὲ διαγεγραμμένον τι σχέδιον πολιτικῆς πορείας. Ὁ καλούμενος φιλελεύθερος, ὁ *libéral*, κατὰ τὴν λέξιν, ἣν καθιέρωσαν ἐν τῇ γλώσσῃ των, εἶνε αἰσθηματίας μᾶλλον καὶ ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῆς καρδίας του εἴπερ τι καὶ ἄλλο. Ὁμιλῶν περὶ Ρωσίας καὶ θυσιάζων εἰς αὐτὴν τὴν πολιτικὴν του αὐθυπαξίαν, λέγει ὅτι οὕτως ἐννοεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, ὧν τὸ αἷμα ἔτι ἐριθραίνει ἐπὶ τῶν βράχων καὶ φαράγγων τῆς πατρίδος του. Ἐὰν ἀπηλλάγη τῶν τούρκων τῇ δυνάμει τοῦ ρωσικοῦ κολοσσοῦ, νομίζει ὅτι εἶνε δίκαιον νά καταποθῇ καὶ αὐθις ἀπλῶς, διότι ὁ μέλλων νά τὸν κατὰβροχθίσῃ εἶνε ὁ εὐεργέτης. Ἀρέλεια ἀληθῶς ἀνταξίᾳ τοῦ ἀπογόνου τῶν Συμεῶν καὶ Σαμουὴλ!

Εἶνε λίαν ἐργατικὸς ὁ βούλγαρος πολιτευόμενος· ὅταν εὐρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου χαιρετᾷ αὐτὸν ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ ἡ ὥχρᾴ ὄψις τῆς σελήνης τὸν βλέπει οἰκοὶ ἐπανερχόμενον. Δὲν θά τὸν ἴδῃτε ἐπιδεικνύμενον τὴν ἀτομικότητά του ἐν δημοσίῳ περιπάτῳ. Δὲν θά τὸν ἀπαντήσετε ποιούμενον ἢ τὰς ὑπὸ τῆς αὐστηροτάτης ἐθιμοτυπίας ἀπαιτούμενας ἐπισκέψεις. Δὲν χορεύει· καὶ ἐπὶ βραχύτατον χρόνον θά τὸν ἴδετε ἐντὸς τῆς αἰθούσης χοροῦ. Δὲν εἶνε ἐκ τῶν χαριέντων ἐκείνων διπλωματῶν, οἵτινες ἐπιδιώκουν τὴν πρόδόν των παρὰ τὸν ποδόγυρον σημαίνουσας τινος ὥραιας. Ὅταν εὐρίσκεται — ἐν ἀπεργίᾳ σχεδὸν ἔγραφον — ἐν διαθεσιμότητι, καταγίνεται εἰς τὴν συγγραφὴν ἐπιστημονικῶν φυλλαδίων πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἔθνους του, ἢ ποιητικῶν πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν φρονημάτων του. Εἶνε εὐσυνειδήτος ὑπηρετῆς τῆς πολιτείας ὁ διπλωμάτης μου βούλγαρος.

Ἐνδύεται ἀπλούστατα καὶ τυπικώτατα. Στollὴ μέλαινα περιβάλλει τὸ στρογγύλον καὶ βραχὺ αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ λευκὸν λαιμοδέτην περιτίθεται εἰς τὸ λευκὸν του ὑποκάμισον. Κρίπτει δὲ τὴν φαλακρίζουσαν ἢ φαλακρὴν ὅλως κεφαλὴν του ἐντὸς κυλινδρουειδούς κλάκ, ὅπερ ἀφαιρεῖ προθυμώτατα καὶ πρὸ αὐτῶν τῶν κλητῶν τῶν ὑπουργικῶν γραφείων. Κρατεῖ ὑπὸ μάλης αἰεποτε μέγα τι χαρτοφυλάκιον, ἐν ᾧ περικλείονται πλείστοι ὅσοι φάκελλοι σπουδαιοτάτων, ὑποθέτομεν πάντες οἱ τυχαῖοι μὴ διπλωμάται θνητοί, ἐγγράφων. Τὸ ἦθος του εἶνε σοβαρὸν καὶ γέλως οὐδέποτε διανοίγει τὰ χεῖλη· μειδίαμα ἐπανθεῖ σπανιώτατα εἰς αὐτά. Εἶνε σοβαρότατος ὁ κρατῶν ἡνίαν τινὰ τοῦ πολιτικοῦ ἀρματος τῆς βουλγαρικῆς ἡγεμονίας.

Αἱ γνώσεις του εἶνε ὀλίγαι, μεμετρημέναι, ἀλλ' ἐγκύκλιοι. Γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν, εἰς ἣν συνέγραψε καὶ βιβλία, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ἐκθεσὶν τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδέποτε θέλει νά φα-

Ἀπειλῶν ἐδείκνυε τὴν πυγμὴν ὥσπερ θέλων νά ἐφορμήσῃ κατὰ φαντασιώδους ὄντος.

— Ὅπισω, ἀχρεῖοι, ἄθλιοι! Δὲν συλλαμβάνομαι! Εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ! Ἐπειτα ἀπομακρυνόμενος περιδεῆς.

— Τοὺς ἀκούω, ἀναβαίνουν, ἔρχονται, μέλλουν νά διαρρήξουν τὴν θύραν. . . Ἄ! ἄ! οἱ χωροφύλακες, οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης μετὰ ἐρυθρᾶς στολῆς, οἱ ἐνορκιοί. . . Ποτέ! ποτέ! Ἰδοὺ αὐτοί! Ἰδοὺ αὐτοί! . . . Ἄ! οἱ ἄνδρες, οἱ λησταί, με κρατοῦσι, με στραγγαλίζουν! . . . Πνίγομαι, πνίγομαι! . . .

Καὶ μανιώδης διευθύνων γρονθοκοπήματα, λακτίσματα.

— Ἀφετέ με, ἀφετέ με, ἀνέκραξε. Θέλιτε νά με σύρῃτε, εἰς τὴν φυλακὴν. . . Οὐχί, οὐχί. Θά σᾶς διαφύγω, κακοῦργοι, ἀχρεῖοι, δὲν θά με συλλάβετε ζῶντα!

— Ὁρμησεν εἰς τὸ πιστόλιον γέλασας σαρδώνιος.

— Ἐφυγα! ἔφυγα! ἀνέκραξε· σκόπτων τὴν δικαιοσύνην καὶ ὅλους τοὺς χωροφύλακάς της!

Καὶ ἔθετο τὸν σωλῆνα ἐντὸς τοῦ στόματος.

Τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμανε τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπίεσε τὴν σκανδάλην. Ὁ τρομερὸς κρότος τῆς ἐκκρήξεως ἀντήχησε καθ' ἅπαν τὸ μέγαρον. Αἱ ὕελοι τῶν παραθύρων ἐκλονίσθησαν, τὸ δὲ δωμάτιον ἐπληρώθη καπνοῦ τῆς πυρίτιδος.

Ὁ βαρόνος ἔπесεν ἀνεστραμμένος, τῆς κάτω σιαγόνος

συντριφθείσης καὶ τοῦ κρανίου ἀνοιχθέντος. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ὡς ἀπὸ πηγῆς.

Λ'.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΑΝΤΟΣ.

Ὁ Ραοὺλ θέσας τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου ἐντὸς τοῦ στόματος ἔμενεν ἄκίνητος, προσηλωμένος ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ὀρολογίου καὶ βλέπων τὸν ὠροδείκτιν προχωροῦντα ἀνέμενε τὴν τρομερὰν στιγμὴν.

Ἡ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πατρὸς του ἐκπυρσοκρότησις ἔκαμιν αὐτὸν ν' ἀνατιναχθῇ. Ἀλλ' εὐθὺς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφωτίσθησαν.

— Ἡ σειρά μου! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην.

Ἀλλὰ κρότος ξηρὸς, ὅμοιος μὲ τὸν τοῦ μαστιγίου, ἡκούσθη. Μόνον τὸ καψύλιον ἐκπυρσοκρότασε καύσαν μικρά τινα μόρια πυρίτιδος.

— Κρίμα! ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας. ὦ! πόσον ἀδέξιος εἶμαι. . . Καὶ μολαταῦτα ἐπλήρωσα καὶ τοὺς δύο σωλῆνας μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς. Πλησιάζας τὸ φῶς, ὅπως πληροφορηθῇ διατί τὸ ὄπλον ἀπέτυχεν!

— ὦ! ὦ! εἶπε τὸ πιστόλιόν μου ἐκενώθη. Ἀλλὰ ποῖος λοιπόν! . . . Ἰδοὺ αἱ σφαῖραι.

Τῶνόντι δὲ ἦσαν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

νερώση τὴν εἰδημοσύνην του· προτιμᾷ νὰ ὁμιλῇ τὴν γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν, ἃς ἐπίσταται ὅπως καλῶς, ἀλλὰ γράφει μετρίως, καὶ κατὰ στιγμὰς ἀδιαιθέτους, μετρίωτατα. Ἐπιτηδεύεται τὸν ρήτορα καὶ ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ συρράπτῃ μακρὰς φράσεις, ἐν αἷς δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνονται συχνότατα αἱ αὐταὶ λέξεις, διότι ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα δὲν ἀπέκτησεν ἐτι λεξιλόγιον πλούσιον καὶ ποικίλον. Ἀλλ' εἶνε διδάκτωρ τὰ νομικά καὶ πρέπει νὰ τῷ συγχωρηθῇ ἡ πολυλογία του.

Δὲν ἀγαπᾷ οὔτε τοὺς Ἕλληνας, οὐς πρῶτους μισεῖ, οὔτε τοὺς Τούρκους, κατὰ δεύτερον λόγον ἐρχομένους εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀντιπαθειῶν του, οὔτε τοὺς Ρουμῶνους, οὔτε τοὺς Σέρβους, οὔτε τοὺς μαυροβουινώτας· δὲν ἀγαπᾷ τοὺς γείτονάς του καὶ κατὰ μεγαλειότερον λόγον τοὺς ξένους, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐνασμενίζεται ἐπιδεικνύων τὴν σημασίαν του ὡς κυβερνῶντος τὴν χώραν του. Μεθ' ὁποίας ὑπερηφανίας θὰ ἔλεγε πρὸς ἕνα Βίσμαρκ ἢ Γλάδστων; *auche io Sono pittove*. Ὅ,τι ἀγαπᾷ εἶνε οἱ Ρῶσοι μόνοι καὶ τὸ βαλάντιόν του.

Διότι ὁ βούλγαρος πολιτικὸς εἶνε λίαν φειδωλός. Δὲν ἐπιβαίνει ἀμάξης· ἀλλὰ πεζῇ πορεύεται εἰς τὸ ὑπουργεῖόν του. Μόλις δις τοῦ ἔτους ἀνακαινίζει τὰ ἐνδύματά του, καὶ δὲν ἀλλάσσει καθ' ἑκάστην ὑποκάμισον. Φυλάσσει τὸ χρῆμά του, ὥσπερ ἦν ἔμπορος προτιθέμενος νὰ χρεωκοπήσῃ. Εἰς τοὺς ἡγεμονικοὺς χοροὺς πορεύεται φέρων τὰ αὐτὰ καὶ πέρις χειρόκτια καὶ τὴν γαμηλιαίαν *beledar* του, ὡς ἀπλοῦς τις τῶν Παρισίων *Bourgeois*. Ἐν διαθεσιμότητι δὲν χάνει στιγμήν ἐξακολουθῶν τὸ ἐπάγγελμά του ὡς δικηγόρος ἢ διδάσκαλος. Τὸν σέβομαι δι' αὐτὸ διότι ἔχει τι τὸ δημοκρατικὸν ἢ ἐπάνοδος αὕτη εἰς τὴν χορείαν τῶν μὴ προνομιούχων θνητῶν...

Καλὲ καὶ ἀγαθὲ βούλγαρε διπλωμάτα, παρέστησα καλῶς τὰ προσόντα σου ἢ ἀπέτυχον εἰς τὴν εἰκόνα; Συγχώ-

ρε ἂν τὴν κατέστησα λίαν ἀληθῆ. Τὰς ἀρετάς σου θὰ θάψῃ τὸ παρελθόν καὶ ἡμέραν τινὰ θὰ εὐρεθῶσι ἀνελικρινέστεροι ἐμοῦ νὰ στιγματίσωσι τὰς κακίας σου!

Πρόσπερος

ΣΤΑΦΙΣ*

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Πύργος, 25 Αὐγούστου.

Ὁ καιρὸς, ἂφ' οὔτου ἔγραψα ὑμῖν, ἐξακολουθεῖ λαμπρὸς, συντελὼν εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ καρποῦ, καὶ ἐλπίζεται, ὅτι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτος μετὰ 10—15 ἡμέρας νὰ συγκομισθῇ ξηρὸς.

Εἰς Πάτρας, ὡς γινώσκετε, ἐφορτώθησαν τὰ πριμαρόλια, αἱ δὲ τιμαὶ ἤνοιξαν ἀπὸ τὰ 35—38—39 ἐπαρχιακὰ καὶ μικρὰ μερίς μετὰ 41 ταλ. τὰ δὲ πατριὰ βρεγμένα καλὰ 40. Ἐνταῦθα ἀκομὴ δὲν ἐγένοντο ἀγοραί. Μόνον εἰς τὸν Κάμπο ἡγοράσθησαν τινες ποσότητες εἰς τὰς δραχ. 200—205.

Αἱ φορτώσεις ἄρχονται εἰς Κατάκωλον τὴν προσεχῇ δευτέραν, καίτοι δὲν συνεκομίσθη εἰς τὰς ἐκεῖ ἀποθήκας σταφιδοκαρπὸς ἱκανὸς πρὸς συμπλήρωσιν φορτίου, ὅπερ ἀξιοῦσι νὰ λάβωσι πέντε πρακτορεῖα διαφόρων ἀτμοπλοικῶν εταιριῶν, οὗ ἕνεκα προειωνίζεται μέγιστος συναγωνισμός.

Ὡς προέγραφον ὑμῖν ἕνεκα τῆς καταπετούσης ἐν ἀρχῇ βροχῆς οἱ ἔμποροι δὲν ἔχουσι θάρρος νὰ προβῶσιν εἰς πράξεις, φοβούμενοι μὴ πάθωσι τὰ τοῦ 1877. Καλὸν δὲ θὰ ἦτο οἱ κύριοι πράκτορες τῶν ἀτμοπλοίων νὰ μὴ ἐπιζητῶσι

*) Αἱ εἰδήσεις τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐλάβομεν χθὲς εἶνε προγενέστεραι τῶν περὶ βροχῆς τηλεγραφημάτων ἃπερ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ τοῦ Σαββάτου φύλλῳ.

— Ἰδοὺ καὶ ἡ πυρῆτις... Ἦτο ἐρριμένη ἐπὶ τοῦ μαρματῆς ἐστίας, τὸ δὲ χαρτίον εἶχε ριθῇ πλησίον.

Ὁ Ραοὺλ ἐρρίψε τὸ πιστόλιον εἰς τινὰ γωνίαν μετὰ τινος λύσης, ἔπειτα διὰ τῶν ἐξηγριωμένων ὀφθαλμῶν του ἐζήτησε περίξ ἕτερόν τι ὄπλον, ὅπως κτυπηθῇ. Ἡ σπάθη του ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ θήκῃ αὐτῆς ἀνηρτημένη καὶ ὤρμησε νὰ καταλάβῃ αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν εὗρε τὸν καιρόν. Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἤνεώχθη καὶ ὁ Λανδρὺ εἰσῆλθε.

— Δυστυχῇ! ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας, ἐκενώσατε τὸ πιστόλιόν μου;

— Μάλιστα, κύριε, ἐγώ.

— Διατί, εἶπε καὶ ἐν τινι δικαιώματι;

— Κύριε Δεσιμαίζ, ἀπήντησεν ὁ Λανδρὺ, ἐνήργησα κατὰ τὰς ὁδηγίας, ἃς ἔλαβον παρὰ τοῦ κυρίου μου.

— Τοῦ κυρίου σου!

— Εἶμαι ἐνταῦθα φρειδερίκος, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ· ἀλλὰ μὲ ἴδατε τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πέδρου Κάστορα μετμημφισμένον εἰς ναύτην· εἶμαι ὁ Σωσθένης Λανδρὺ.

— Σεῖς, σεῖς, εἶσατε σεῖς! ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας ἐκπληκτος.

— Εἶμαι ἐγώ, κύριε Ραοὺλ, καὶ ὁ ἀληθής μου κύριος εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, θεοῦ σας. Ὁ μαρκήσιος δι' ἐμοῦ σᾶς ἀπαγορεύει νὰ φονευθῆτε, διατάσσει νὰ ζήσητε.

— Νὰ ζήσω, νὰ ζήσω ἄτιμος;

— Ὁχι, κ. Ραοὺλ, ὄχι. Ὁ βαρόνος ἀποδοὺς δικαιοσύνην αὐτὸς ἑαυτῷ, ἀπέπλυε τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τοῦ αἵσχους. Τὸ παρελθὸν ἀπέθανε μαζύ του, ἡ τιμὴ σας μένει!

— Τὰ κακουργήματα τοῦ πατρός μου εἶναι γνωστά!

— Μόνον εἰς τινὰ πρόσωπα. Οἱ κ. Βιολαῖν καὶ Μωριέν εἰσι φίλοι τῆς μητρὸς σας· ὁ κ. Πέδρου Κάστορας μέλλει νὰ γίνῃ ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Βιολαῖν, ὁ κ. Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶνε ἐπίσης φίλος τῆς ὑμετέρας οἰκογενείας. Τὸ ἀποκαλυφθὲν μυστικὸν θὰ τηρηθῇ. Ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ οὐδέποτε ἠθέλησεν οἱ ἀθῶοι νὰ φέρωσι τὴν ποινὴν τοῦ ἐνόχου. Ἀ! κύριε Ραοὺλ, πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τὸν θεῖον τοῦτον, ὅστις σᾶς προστατεύει, νὰ τὸν σέβησθε, νὰ τὸν τιμᾶτε... Ἡ εὐγνωμοσύνη ἐπιβάλλει ὑμῖν τὸ καθήκον τοῦ ὑπακούειν αὐτῷ ἐν πᾶσι· πρέπει νὰ ὑποκύψετε εἰς τὴν θέλησίν του.

Ποία διαφορὰ μετὰξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν! Ὅσον ὁ κ. Δεσιμαίζ ἦν ἀθλιός, τοσοῦτον ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ἦτο εὐγενής, γενναῖόφρων, μέγας! Θέλει νὰ ζήσητε, κύριε, ὅπως ἀνακτήσῃτε τὰ δικαιώματα τῆς ἐκτιμήσεως τῶν τιμῶν ἀνθρώπων, ἅτινα ἀπώλεσεν ὁ πατὴρ ὑμῶν· θέλει νὰ ζήσητε, ἵνα ἀνορθώσῃτε τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου ὑμῶν· τέλος, κ. Ραοὺλ, σᾶς διατάσσει νὰ ζητήσητε χάριν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς σας.

— Ἀδελφὴ μου! Ἀ! Θεέ μου! Ἐλησμένησα... Τρέξω—μεν, τρέξωμεν ταχέως.